DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK II — Warszawa, dnia 10 sierpnia 1947 r. — Nr 8

Treść:

USTAWA

z dnia 3 czerwca 1947 r.

o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego.

Art. 1. 1. Wojewodowie powołają pełnomocników rządowych dla spraw podatku gruntowego, a to pełnomocnika wojewódzkiego oraz pełnomocników przy każdym staroście powiatowym i w razie potrzeby przy każdym prezydencie miasta wydzielonego.

2. Przepis ust. 1 ma odpowiednie zastosowanie do prezydentów miast Warszawy i Łodzi.

Art. 2. Powiatowi pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego przy starostach i prezydentach miast wydzielonych podlegają właściwym terenowo wojewódzkim pełnomocnikom rządowym przy wojewodach.

Art. 3. Pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego są odpowiedzialni za właściwy wymiar i terminowy pobór podatku gruntowego w terytorialnym zakresie swego działania.

Art. 4. Pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego współdziałają z właściwymi izbami i urzędami skarbowymi.

Art. 5. Pełnomocnikom rządowym dla spraw podatku gruntowego oraz działającym w porozumieniu z nimi władzom skarbowym służy prawo kontroli we władzach związków samorządu terytorialnego wszelkich materiałów w zakresie akcji wymiarowej i poborowej podatku gruntowego. Władze związków samorządu terytorialnego obowiązane są nadto udzielać pełnomocnikom rządowym dla spraw podatku gruntowego oraz działającym w porozumieniu z nimi władzom skarbowym wszelkich wyjaśnień oraz dostarczać na żądanie w zakreślonym terminie danych statystycznych o postępach akcji wymiaru i poboru podatku gruntowego.

Art. 6. Władze skarbowe podają do wiadomości właściwych pełnomocników rządowych dla spraw podatku gruntowego wyniki kontroli oraz stwierdzone uchybienia.

Art. 7. Pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego obowiązani są w razie stwierdzenia uchybień wydać bezzwłocznie stosowne zarządzenia i podać je do wiadomości władzy skarbowej.

Art. 8. Pełnomocnikom rządowym dla spraw podatku gruntowego służy prawo powoływania poborców społecznych przede wszystkim spośród członków rad narodowych oraz organizacji społecznych, działających w środowisku wiejskim.

Art. 9. 1. Pełnomocnik rządowy dla spraw podatku gruntowego w porozumieniu z naczelnikiem urzędu skarbowego może zlecić przełożonemu gminy przyznanie osobom, zatrudnionym przy wymiarze i poborze podatku gruntowego, specjalnych premii. Minister Skarbu może z ogólnych wpływów podatku gruntowego przeznaczyć sumy w wysokości do 3% ogólnych wpływów tego podatku na wydatki, związane ze specjalnymi premiami, w szczególności zaś na zwrot kosztów podróży i diet poborców społecznych.

2. Podstawę podziału wpływu podatku gruntowego między władze uprawnione w myśl dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 199) — stanowi suma wpływów zmniejszona o 3%, wymienione w ustępie poprzedzającym.

Art. 10. Rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Aprowizacji, ustali sposób i tryb powoływania poborców społecznych dla podatku gruntowego, zakres ich działania oraz sposób wynagrodzenia.

Art. 11. 1. Rada Ministrów może uchwalić obowiązek całkowitego lub częściowego uiszczenia podatku gruntowego w ziemiopłodach na obszarze całego Państwa lub w jego częściach dla wszystkich gospodarstw lub niektórych tylko kategorii.

2. W przypadku, określonym w ust. 1, podatek pobiera się bez przeliczenia na równowartość w złotych.

Art. 12. W razie ustawowego nałożenia obowiązku całkowitego lub częściowego uiszczenia podatku gruntowego w ziemiopłodach zostanie powołany główny pełnomocnik rządowy dla spraw podatku gruntowego podległy Ministrowi Aprowizacji. W tym przypadku pełnomocnicy rządowi dla spraw podatku gruntowego przy wojewodach, prezydentach miast wydzielonych i starostach mianowani będą na wniosek głównego pełnomocnika rządowego i podlegać będą terenowo właściwym wojewodom (wydziałom aprowizacji) — w tym zakresie ich działania, który dotyczyć będzie wymiaru, poboru, gromadzenia i magazynowania ziemiopłodów.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Aprowizacji i Skarbu.

(Dz. U. R. P. z dn. 13.VI. 1947 r. Nr 43, poz. 224).

Art. 14. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą do dnia 30 czerwca 1948 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Czajkowski

Minister Aprowizacji:
Włodzimierz Lechowicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

74

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 30 stycznia 1947 r.

w sprawie likwidacji Państwowego Przedsiębiorstwa Traktorów i Maszyn Rolniczych.

Na zasadzie par. 20 statutu Państwowego Przedsiębiorstwa Traktorów i Maszyn Rolniczych, zatwierdzonego uchwałą Rady Ministrów z dnia 12 czerwca 1945 r. oraz zgodnie z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1947 r. Rada Ministrów uchwala likwidację powyższego przedsiębiorstwa z dniem wejścia w życie zarządzenia Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych o utworzeniu nowego przedsiębiorstwa p. n. „Techniczna Obsługa Rolnictwa — Przedsiębiorstwo Państwowe".

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

75

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 20 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji oraz Skarbu w sprawie wykonania art. 7 ust. 3 dekretu o podatkach komunalnych.

Na podstawie art. 7 ust. 3 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 190) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przeciętny przychód z jednego hektara gruntów ziemniaczano-żytnich w kwintalach żyta (normę podstawową) w 1946 r. oraz przeciętną cenę jednego kwintala żyta w 1946 r. dla poszczególnych powiatów podaje tabela, stanowiąca załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wymiaru podatku gruntowego za rok podatkowy 1947.

(Dz. U. R. P. z dn. 20.VI. 1947 r. Nr 45, poz. 232).

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Józef Dubiel

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Aprowizacji:
Włodzimierz Lechowicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Załącznik do § 1 rozporządzenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 20 maja 1947 r. (poz. 232).

TABELA

przeciętnego przychodu z 1 ha gruntów ziemniaczano-żytnich (norma podstawowa i przeciętnej ceny żyta w 1946 r.

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
	I. Województwo Białostockie		
1.	powiat augustowski	7	1600
2.	,, białostocki	7	1800
3.	,, białostocki grodzki	8	1900
4.	,, bielski	8	1500
5.	,, ełcki	7	1200
6.	,, gołdapski	7	1200
7.	,, łomżyński	9	1400
8.	,, olecki	7	1200
9.	,, sokólski	7	1400
10.	,, suwalski	7	1400
11.	,, szczuczyński	8	1700
12.	,, wysokomazowiecki	9	1600
	II. Województwo Gdańskie		
1.	powiat elbląski	6	1200
2.	,, gdański	7	1400
3.	,, gdański grodzki	8	1500
4.	,, gdyński grodzki	6	1500
5.	,, kartuski	5	1200
6.	,, kwidzyński	6	1100
7.	,, kościerski	6	1400
8.	,, lęborski	6	1100
9.	,, malborski	6	1200
10.	,, morski	7	1300
11.	,, starogardzki	6	1300
12.	,, sztumski	6	1000
13.	,, tczewski	8	1300
14.	miasto Elbląg	9	1300
15.	,, Sopot	9	1500
	III. Województwo Kieleckie		
1.	powiat częstochowski grodzki	9	1700
2.	,, częstochowski	8	1600
3.	,, iłżecki	9	1500
4.	,, jędrzejowski	9	1600
5.	,, kielecki	8	1600
6.	,, kozienicki	8	1500
7.	,, opatowski	10	1600
8.	,, pińczowski	10	1600
9.	,, radomski grodzki	9	1700
10.	,, radomski	8	1600
11.	,, sandomierski	10	1600
12.	,, stopnicki	10	1600
13.	,, włoszczowski	8	1500
14.	miasto Kielce	9	1700
15.	,, Ostrowiec	9	1700

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
	IV. Województwo Krakowskie		
1.	powiat bialski	10	1700
2.	,, bocheński	10	1600
3.	,, brzeski	9	1600
4.	,, chrzanowski	7	1700
5.	,, dąbrowski	9	1600
6.	,, krakowski	12	1700
7.	,, krakowski grodzki	13	1800
8.	,, limanowski	7	1600
9.	,, miechowski	13	1600
10.	,, myślenicki	8	1600
11.	,, nowosądecki	8	1600
12.	,, nowotarski	7	1600
13.	,, olkuski	8	1700
14.	,, tarnowski	10	1600
15.	,, wadowicki	10	1700
16.	,, żywiecki	9	1600
17.	miasto Nowy Sącz	10	1700
18.	,, Tarnów	11	1700
	V. Województwo Lubelskie		
1.	powiat bialski	7	1600
2.	,, biłgorajski	5	1400
3.	,, chełmski	8	1700
4.	,, hrubieszowski	9	1400
5.	,, krasnystawski	9	1600
6.	,, kraśnicki	8	1700
7.	,, lubartowski	7	1700
8.	,, lubelski grodzki	12	1800
9.	,, lubelski	9	1700
10.	,, łukowski	7	1600
11.	,, puławski	9	1600
12.	,, radzyński	7	1500
13.	,, siedlecki	9	1700
14.	,, tomaszowski	7	1400
15.	,, włodawski	7	1400
16.	,, zamojski	9	1600
17.	miasto Chełm	11	1800
18.	,, Siedlce	11	1800
	VI. Województwo Łódzkie grodzkie	12	1600
	VII. Województwo Łódzkie		
1.	powiat brzeziński	9	1400
2.	,, konecki	8	1300
3.	,, kutnowski	11	1500
4.	,, łaski	9	1400

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
5.	powiat łęczycki	10	1400
6.	" łowicki	11	1500
7.	" łódzki	9	1500
8.	" opoczyński	7	1300
9.	" piotrkowski	9	1500
10.	" radomszczański	9	1400
11.	" rawski	8	1400
12.	" sieradzki	9	1400
13.	" skierniewicki	8	1500
14.	" wieluński	9	1400
15.	miasto Pabianice	12	1600
16.	" Piotrków	10	1600
17.	miasto Tomaszów	9	1600
18.	" Zduńska Wola	9	1600
19.	" Zgierz	9	1600

VIII. Województwo Pomorskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat brodnicki	8	1000
2.	" bydgoski grodzki	10	1200
3.	" bydgoski	9	1100
4.	" chełmiński	9	1100
5.	" chojnicki	8	1000
6.	" grudziądzki grodzki	9	1100
7.	" grudziądzki	8	1000
8.	" inowrocławski grodzki	13	1200
9.	" inowrocławski	12	1100
10.	" lipnowski	10	1000
11.	" lubawski	7	1000
12.	" nieszawski	11	1200
13.	" rypiński	12	1200
14.	" sępolski	8	1000
15.	" szubiński	9	1100
16.	" świecki	9	1000
17.	" toruński grodzki	11	1200
18.	" toruński	10	1100
19.	" tucholski	7	1100
20.	" wąbrzeski	8	1000
21.	" włocławski	11	1300
22.	" wyrzyski	10	1100
23.	miasto Włocławek	11	1400

IX. Województwo Poznańskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat babimojski	7	1000
2.	" chodzieski	10	1000
3.	" czarnkowski	9	1200
4.	" gnieźnieński grodzki	11	1400
5.	" gnieźnieński	10	1300
6.	" gorzowski	9	1000
7.	" gostyński	14	1100
8.	" gubiński	9	1000
9.	" jarociński	10	1100
10.	" kaliski	13	1300
11.	" kępiński	9	1100
12.	" koniński	10	1200
13.	" kościański	13	1200
14.	powiat krośnieński	7	1000
15.	" krotoszyński	13	1300
16.	" kolski	10	1100
17.	" leszczyński	12	1100
18.	" międzychodzki	8	1100
19.	" międzyrzecki	7	1000
20.	" mogileński	9	1100
21.	" nowotomyski	10	1100
22.	" obornicki	8	1200
23.	" ostrowski	10	1200
24.	" pilski	8	1000
25.	" poznański grodzki	12	1300
26.	" poznański	10	1200
27.	" rawicki	10	1200
28.	" rzepiński	7	1000
29.	" skwierzyński	7	1000
30.	" śremski	10	1200
31.	" środzki	10	1100
32.	" strzelecki	7	1000
33.	" sulęciński	7	1000
34.	" świebodziński	7	1000
35.	" szamotulski	10	1100
36.	" turecki	11	1200
37.	" wągrowiecki	8	1100
38.	" wolsztyński	11	1000
39.	" wrzesiński	10	1100
40.	" wschowski	7	1000
41.	" zielonogórski	8	1000
42.	" żniński	10	1100
43.	miasto Gorzów	10	1000
44.	" Kalisz	14	1300
45.	" Piła	9	1000

X. Województwo Rzeszowskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat brzozowski	8	1700
2.	" dębicki	8	1600
3.	" gorlicki	7	1700
4.	" jarosławski	9	1700
5.	" jasielski	9	1700
6.	" kolbuszowski	7	1500
7.	" krośnieński	8	1700
9.	" lubaczowski	7	1700
8.	" leski	7	1400
10.	" łańcucki	9	1700
11.	" mielecki	7	1500
12.	" niżański	7	1500
13.	" przemyski	9	1700
14.	" przeworski	11	1700
15.	" rzeszowski	9	1800
16.	" sanocki	8	1400
17.	" tarnobrzeski	10	1700
18.	miasto Przemyśl	10	1800
19.	" Rzeszów	10	1900

XI. Województwo Śląskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat będziński	9	1500
2.	" bielski	10	1300

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
3.	powiat bytomski grodzki	12	1400
4.	„ bytomski	11	1300
5.	„ cieszyński	11	1400
6.	„ chorzowski grodzki	12	1400
7.	„ dobrodzieński	11	1200
8.	„ gliwicki grodzki	10	1400
9.	„ gliwicki	9	1300
10.	„ głubczycki	8	1200
11.	„ grodkowski	9	1200
12.	„ katowicki grodzki	13	1500
13.	„ katowicki	12	1400
14.	„ kluczborski	9	1100
15.	„ kozielski	8	1100
16.	„ lubliniecki	12	1300
17.	„ niemodliński	8	1100
18.	„ niski	9	1000
19.	„ oleski	9	1100
20.	„ opolski	9	1300
21.	„ prudnicki	12	1200
22.	„ pszczyński	13	1400
23.	„ raciborski	9	1200
24.	„ rybnicki	13	1400
25.	„ sosnowiecki grodzki	10	1500
26.	„ strzelecki	9	1200
27.	„ tarnogórski	13	1400
28.	„ zabrzański grodzki	12	1400
29.	„ zawierciański	10	1400
30.	miasto Będzin	10	1500
31.	„ Bielsko	12	1400
32.	„ Cieszyn	12	1500
33.	„ Dąbrowa	10	1500
34.	„ Nisa	10	1200
35.	„ Opole	10	1400
36.	„ Raciborz	10	1300
37.	„ Zawiercie	11	1500

XII. Województwo Warszawskie grodzkie 13 1800

XIII. Województwo Warszawskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat błoński	10	1600
2.	„ ciechanowski	10	1400
3.	„ działdowski	8	1400
4.	„ garwoliński	9	1600
5.	„ gostyniński	8	1400
6.	„ grójecki	11	1600
7.	„ makowski	8	1500
8.	„ miński	8	1500
9.	„ mławski	8	1500
10.	„ ostrołęcki	8	1400
11.	„ ostrowski	9	1400
12.	„ płocki	11	1500
13.	„ płoński	10	1500
14.	„ przasnyski	8	1500
15.	„ pułtuski	8	1500
16.	„ radzymiński	8	1600
17.	„ sierpecki	10	1500
18.	„ sochaczewski	11	1600
19.	powiat sokołowski	9	1500
20.	„ warszawski (lewobrzeżny)	12	1700
21.	„ warszawski (prawobrzeżny)	8	1700
22.	„ węgrowski	9	1600
23.	miasto Płock	12	1600
24.	„ Pruszków	10	1700
25.	„ Żyrardów	10	1700

XIV. Województwo Olsztyńskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat bartoszycki	5	1200
2.	„ braniewski	6	1000
3.	„ giżycki	5	1200
4.	„ iławecki	5	1000
5.	„ kętrzyński	8	1300
6.	„ lidzbarski	5	1200
7.	„ morąski	6	1200
8.	„ mrągoski	7	1200
9.	„ nidzicki	6	1200
10.	„ olsztyński	6	1300
11.	„ olsztyński grodzki	8	1400
12.	„ ostródzki	5	1100
13.	„ pasłęcki	5	1000
14.	„ piski	5	1000
15.	„ reszelski	7	1100
16.	„ suski	10	1000
17.	„ szczycieński	5	1200
18.	„ węgorzewski	5	1300

XV. Województwo Szczecińskie

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
1.	powiat białogardzki	8	900
2.	„ bytowski	6	1000
3.	„ chojeński	6	1000
4.	„ choszczeński	7	1000
5.	„ człuchowski	8	900
6.	„ drawski	6	900
7.	„ gryficki	7	900
8.	„ gryfiński	6	900
9.	„ kamieński	7	1000
10.	„ kołobrzeski	7	1000
11.	„ koszaliński	6	900
12.	„ łobeski	7	900
13.	„ miastecki	6	900
14.	„ myśliborski	7	1000
15.	„ nowogardzki	7	900
16.	„ pyrzycki	7	900
17.	„ sławieński	7	900
18.	„ słupski	6	900
19.	„ stargardzki	6	900
20.	„ szczeciński	9	1100
21.	„ szczeciński grodzki	10	1200
22.	„ szczecinecki	6	900
23.	„ wałecki	6	1000
24.	„ woliński	7	900
25.	„ złotowski	8	1000
26.	miasto Słupsk	8	1000

L. p.	Nazwa województwa i powiatu	Norma podstawowa	Cena 1 q żyta w złotych
	XVI. Województwo Wrocławskie		
1.	powiat bolesławiecki	9	1200
2.	" brzeski	9	1200
3.	" bystrzycki	11	1200
4.	" dzierżoniowski	12	1200
5.	" głogowski	10	1000
6.	" gorowski	8	1100
7.	" jaworski	11	1000
8.	" jeleniogórski	11	1200
9.	" kamiennogórski	9	1200
10.	" kłodzki	11	1200
11.	" kożuchowski	8	1000
12.	" legnicki	10	1200
13.	" lubański	10	1100
14.	" lubiński	8	1100
15.	" lwówecki	9	1100
16.	" milicki	8	1100
17.	" namysłowski	9	1200
18.	" oleśnicki	8	1200
19.	" oławski	9	1100
20.	powiat strzeliński	10	1200
21.	" szprotawski	8	1000
22.	" sycowski	7	1000
23.	" średzki	10	1100
24.	" świdnicki	10	1200
25.	" trzebnicki	7	1100
26.	" wałbrzyski	9	1200
27.	" wałbrzyski grodzki	10	1300
28.	" wrocławski	11	1200
29.	" wrocławski grodzki	12	1300
30.	" wołowski	7	1100
31.	" ząbkowicki	10	1200
32.	" zgorzelecki	10	1200
33.	" złotoryjski	10	1100
34.	" żagański	10	1000
35.	" żarski	8	1200
36.	miasto Brzeg	10	1300
37.	" Jelenia Góra	12	1300
38.	" Legnica	11	1300
39.	" Świdnica	11	1300

76

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRÓW ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH, ZIEM ODZYSKANYCH ORAZ ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 18 czerwca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie przejmowania na własność Państwa nieruchomości ziemskich na mocy art. 41 i 42 dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska.

Na podstawie art. 44 i 45 dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) zarządza się co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279).

§ 2. Do postępowania przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 110, poz. 976 i z 1938 r. Nr 3, poz. 16), o ile rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej.

§ 3. 1. Władzą orzekającą o przejęciu na własność Państwa nieruchomości, o których mowa w art. 41—42, jest powiatowa władza administracji ogólnej jako władza osiedleńcza.

2. Postępowanie w sprawie przejęcia nieruchomości na własność Państwa wszczyna się z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej.

§ 4. Za władze, które były właściwe w rozumieniu art. 41 ust. 1 do wydania zarządzenia lub udzielenia zezwolenia na objęcie w posiadanie opuszczonych nieruchomości, uważa się Państwowy Urząd Repatriacyjny, urzędy ziemskie i powiatowe władze administracji ogólnej.

§ 5. 1. Postępowanie w sprawie przyznania odszkodowania w naturze wszczyna się na wniosek strony. Wniosek ten złożyć należy władzy administracji ogólnej pierwszej instancji jako władzy ziemskiej właściwej ze względu na miejsce położenia przejętej nieruchomości, w ciągu 6 miesięcy od daty wykonalności orzeczenia o przejęciu nieruchomości na własność Państwa, pod rygorem utraty uprawnień do odszkodowania.

2. Termin wskazany w ustępie poprzedzają-

cym przedłuża się w stosunku do osób przybyłych z zagranicy o jeden rok.

§ 6. 1. Władza, wskazana w § 5 ust. 1, jest właściwa do orzekania o szacunku nieruchomości, przejętej na własność Państwa, a w przypadku, gdy nieruchomość mająca być przedmiotem odszkodowania, położona jest w tym samym powiecie, w którym znajduje się przejęta nieruchomość — również i do orzekania o przyznaniu odszkodowania w naturze.

2. Orzeczenie o przyznaniu odszkodowania w naturze może zapaść dopiero po nastąpieniu wykonalności orzeczenia o szacunku przejętej nieruchomości.

3. Jeżeli nieruchomość mająca być przedmiotem odszkodowania znajduje się w innym powiecie, do orzekania o przyznaniu odszkodowania w naturze powołana jest powiatowa władza administracji ogólnej, właściwa ze względu na miejsce położenia tej nieruchomości; władzy tej należy po nastąpieniu wykonalności orzeczenia o szacunku przejętej nieruchomości przesłać akta sprawy wraz z wnioskiem o przyznanie odszkodowania w naturze.

§ 7. Orzeczenie o przyznaniu odszkodowania w naturze wydaje się po zasięgnięciu opinii powiatowej komisji osadnictwa rolnego.

§ 8. 1. Szacunek nieruchomości ziemskiej przejętej na własność Państwa, jak również szacunek gospodarstwa (działki) nadawanego tytułem odszkodowania w naturze ustala się, stosując odpowiednio przepisy art. 21 i wydanych na jego podstawie rozporządzeń.

2. Najwyższą granicą odszkodowania jest gospodarstwo (działka) o obszarze nie przekraczającym 100 ha powierzchni ogólnej, niezależnie od wielkości użytków rolnych tej powierzchni.

3. W przypadku niemożności wydzielenia odszkodowania w naturze ściśle odpowiadającego szacunkowi nieruchomości, przejętej na własność Państwa, nadaje się gospodarstwo (działkę) o wartości wyższej. Nadwyżka wartości ulega spłacie w trybie przewidzianym w art. 24.

§ 9. Do nieruchomości ziemskich przejętych na własność Państwa oraz do nieruchomości nadanych tytułem odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy o wpisywaniu do ksiąg hipotecznych (gruntowych) prawa własności nieruchomości, przejętych na cele reformy rolnej z tym, że podstawą wpisu w księdze wieczystej własności na rzecz Skarbu Państwa jest odpis wykonalnego orzeczenia o przejęciu nieruchomości, a podstawą wpisu własności nadanej nieruchomości — odpis wykonalnego orzeczenia o przyznaniu odszkodowania.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Józef Dubiel

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Dz. U. R. P. z dn. 30.VI. 1947 r. Nr 48, poz. 249).

77

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Sprawiedliwości w sprawie wykonania dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym.

Na podstawie art. 2 ust. 3, art. 3 ust. 3 oraz art. 9 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. Górną granicę drobnych wypłat gotówkowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt b) oraz art. 3 ust. 1 pkt b) dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym określa się na zł 20.000 w stosunku do jednorazowej transakcji pomiędzy uczestnikami obrotu bezgotówkowego.

§ 2. Górną granicę pogotowia kasowego (art. 2 ust. 1 pkt c) dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym) określa się na zł 100.000.

§ 3. 1. Pogotowie kasowe dla państwowych władz, urzędów oraz przedsiębiorstw i zakładów, nie mających osobowości prawnej, określają właściwe dla nich przepisy rachunkowo-kasowe.

2. W stosunku do wyżej wymienionych poszczególnych uczestników obrotu bezgotówkowego, nie posiadających przepisów rachunkowo-kasowych, określa się górną granicę pogoto-

wia kasowego na zł 50.000 do czasu wydania tych przepisów.

§ 4. 1. Granice pogotowia kasowego oraz drobnych wypłat gotówkowych, określone w §§ 1, 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, mogą być podwyższone lub obniżone w drodze porozumienia pomiędzy instytucją kredytową, o której mowa w art. 5 ust. 1 dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym, a poszczególnymi uczestnikami obrotu bezgotówkowego na umotywowany wniosek uczestnika obrotu bezgotówkowego lub instytucji kredytowej.

2. Przy zmianie górnych granic w trybie, przewidzianym w ust. 1, należy brać pod uwagę:

a) rozmiar i rodzaj przedsiębiorstwa, zakładu, instytucji,
b) rodzaj, wielkość oraz sezonowość obrotów i procesów gospodarczych, finansowanych przez uczestnika obrotu bezgotówkowego,
c) istotne potrzeby uczestnika obrotu bezgotówkowego,
d) warunki bezpieczeństwa,
e) możliwość zasilania się w gotówkę na miejscu.

3. W przypadku niedojścia do porozumienia pomiędzy instytucją kredytową a uczestnikiem obrotu bezgotówkowego sprawę rozstrzyga Minister Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem.

4. Ustalone w sposób powyższy górne granice pogotowia kasowego oraz drobnych wypłat gotówkowych mogą być w każdym czasie zmienione przez Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem.

§ 5. 1. Pod pojęciem pogotowia kasowego należy rozumieć zasoby pieniężne, które w formie gotówki znajdują się w kasie głównej i w kasach podręcznych uczestnika obrotu bezgotówkowego w jego siedzibie.

2. W przypadkach, w których uczestnik obrotu bezgotówkowego będzie musiał pokryć wydatki, zwolnione z obowiązku regulowania w drodze bezgotówkowej na zasadzie zarządzeń Ministra Skarbu, pogotowie kasowe uczestnika obrotu bezgotówkowego może przekraczać górną granicę o sumy niezbędne na dokonanie tych wydatków i na okres uzasadniony istotną potrzebą.

3. Nadwyżki pogotowia kasowego, pozostałe w kasach uczestnika obrotu bezgotówkowego po uwzględnieniu potrzeb, wynikających z wydatków, wymienionych w ust. 2, winny być w ciągu następnego dnia wpłacone do właściwej instytucji kredytowej. Termin ten może być w porozumieniu z instytucją kredytową przedłużony.

§ 6. Nad realizowaniem i rozwijaniem obrotu bezgotówkowego czuwa Narodowy Bank Polski. Do jego zadań należeć będzie w szczególności:

a) powołanie do życia stałej komisji międzybankowej dla spraw związanych z usprawnieniem obrotu bezgotówkowego,
b) wprowadzenie jednolitej techniki formularzowej, obowiązującej wszystkie instytucje kredytowe w międzybankowym obrocie bezgotówkowym,
c) rozszerzenie działalności dotychczasowych izb rozrachunkowych i wprowadzenie w życie instytucji rozrachunkowych na tych terenach, gdzie takich instytucji dotychczas nie ma, a gdzie ich uruchomienie przyśpieszy i usprawni obrót bezgotówkowy.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu i Handlu:
Hilary Minc

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Dz. U. R. P. z dn. 20.VI.1947 r. Nr 45, poz. 236).

78

OBWIESZCZENIE

MINISTRÓW: PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ, ZDROWIA, PRZEMYSŁU I HANDLU, ODBUDOWY, ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ, ZIEM ODZYSKANYCH ORAZ SPRAWIEDLIWOSCI.

z dnia 7 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Skarbu, Oświaty, Rolnictwa i Reform Rolnych, Komunikacji, Poczt i Telegrafów, Lasów oraz Aprowizacji

o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu z dnia 6 listopada 1946 r. o ogólnych przepisach dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy.

Na odstawie art. 5 ust. 1 pkt 4 i 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423 i z 1945 r. Nr 55, poz. 305) w rozporządzeniu Ministrów: Pracy i Opieki Społecznej, Zdrowia,

Przemysłu, Odbudowy, Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych z dnia 6 listopada 1946 r. wydanym w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Skarbu, Sprawiedliwosci, Oświaty, Rolnictwa i Reform Rolnych, Komunikacji, Poczt i Telegrafów, Leśnictwa oraz Aprowizacji i Handlu o ogólnych przepisach dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 344) prostuje się następujące błędy:

1) w § 24 zamiast „wykonywania robót" powinno być „wykonywanych robót";
2) w § 25 zamiast „w których zachodzą" powinno być „w których nie zachodzą";
3) w § 26 ust. 2 zamiast „Przejście" powinno być „Przejścia";
4) w § 35 ust. 1 zamiast „10°" powinno być „10°C";
5) w § 40 ust. 2 zamiast „nie przekraczała 1,5°" powinno być „przekraczała 1,5°";
6) w § 45 ust. 4 zamiast „stosowanie osłony" powinno być „stosowanie osłon";
7) w § 67 zamiast „utrzymane" powinno być „utrzymywane";
8) w § 82 ust. 1 zamiast „przeprowadzić" powinno być „przeprowadzać";
9) w § 98 ust. 1 zamiast „ilość pyłu" powinno być „ilością pyłu";
10) w § 99 ust. 7 zamiast „utrzymane" powinno być „utrzymywane".

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Kazimierz Rusinek

Minister Zdrowia:
Tadeusz Michejda

(Dz. U. R. P. z dn. 20.VI. 1947 r. Nr 45, poz. 240).

Minister Przemysłu i Handlu:
Hilary Minc

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Oświaty:
Stanisław Skrzeszewski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

Minister Lasów:
Bolesław Podedworny

Minister Aprowizacji:
Włodzimierz Lechowicz

79

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 maja 1947 r.

w sprawie zwolnienia niektórych kategoryj uczestników obrotu bezgotówkowego od obowiązków wynikających z dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym.

Na podstawie art. 1 ust. 3 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 61) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Zwalnia się od wszystkich obowiązków, wynikających z dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 61), na okres do dnia 30 września 1947 r., przedsiębiorstwa, zakłady i zajęcia, wymienione w art. 1 ust. 1. pkt 4 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym, jeżeli są obowiązane do prowadzenia ksiąg uproszczonych, przewidzianych w dekrecie z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

§ 2.

Uczestników obrotu bezgotówkowego, w których siedzibie nie ma żadnej instytucji kredytowej, wymienionej w art. 4 ust. 1 dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym i w przypadku kiedy instytucji takiej nie ma również w innej miejscowości umożliwiającej korzystanie z usług instytucji kredytowej, Narodowy Bank Polski zwolnić może od obowiązku przestrzegania górnej granicy drobnych wypłat gotówkowych i górnej granicy pogotowia kasowego określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu i Sprawiedliwości z dnia 28 maja 1947 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 236) aż do czasu powołania do życia instytucji kredytowej, umożliwiającej uczestnikowi obrotu bezgotówkowego wykonanie wszystkich obowiązków wynikających z dekretu o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym.

§ 3.

Zwalnia się instytucje kredytowe od przestrzegania górnej granicy pogotowia kasowego, określonej w rozporządzeniu Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu i Sprawiedliwości z dnia 28 maja 1947 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym.

§ 4.

Zwalnia się wszystkich uczestników obrotu bezgotówkowego od obowiązku regulowania w drodze przelewów bankowych rozrachunków pieniężnych (art. 2 ust. 1 pkt. b) oraz art. 3 ust. 1 pkt. b) dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym), jako też od przestrzegania górnej granicy wypłat gotówkowych, określonej w rozporządzeniu Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu i Sprawiedliwości z dnia 28 maja 1947 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym, przy:

a) wypłacie płac, zarobków oraz wszelkiego rodzaju wynagrodzeń i świadczeń pieniężnych za pracę,
b) zakupie wytworów gospodarstwa rolnego, nieprzerobionych sposobem przemysłowym, dokonanym bezpośrednio u rolników na miejscu w gospodarstwie rolnym, bądź poza obrębem gospodarstwa rolnego, lecz nie ze stałego miejsca sprzedaży, przy czym pod wytworami rolnymi rozumie się zarówno produkty roślinne jak i zwierzęce. Postanowienie to nie dotyczy zakupu u producentów, obowiązanych do uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym,
c) wypłacie z tytułu regulowania należności za usługi bądź usługi połączone ze świadczeniem rzeczy ze strony rzemieślników nieobowiązanych do uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym.

§ 5.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Monitor Polski z dn. 21.VI. 1947 r. Nr 88, poz. 604).

80

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 19 czerwca 1947 r.

(Nr Og/Org-I-4/24).

w sprawie organizacji administracji oświaty rolniczej we władzach administracji ogólnej.

W związku z uchwałą Rady Ministrów z dnia 12 września 1946 r., przekazującą organizację i administrację średniego i niższego szkolnictwa rolniczego Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych i na podstawie § 39 ustęp 3 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 sierpnia 1931 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Pracy i Opieki Społecznej, Przemysłu i Handlu, Robót Publicznych, Rolnictwa, Wyznań Religijnych i Oświe-

cenia Publicznego w sprawie organizacji urzędów wojewódzkich oraz trybu załatwiania spraw w tych urzędach (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 611), zarządzam w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, Ministrem Ziem Odzyskanych i Ministrem Oświaty, co następuje:

§ 1.

Właściwi terytorialnie wojewodowie i starostowie przejmą niezwłocznie cały aparat administracyjny i agendy wojewódzkie oraz powiatowe oświaty rolniczej.

§ 2.

Dla spraw administracji oświaty rolniczej powołuje się:

a) w urzędach wojewódzkich — wydziały oświaty rolniczej,
b) w starostwach — powiatowych inspektorów oświaty rolniczej.

§ 3.

Wydział oświaty rolniczej wchodzi organizacyjnie w skład działu rolnictwa i reform rolnych.

Powiatowy inspektor oświaty rolniczej jest wykonawcą zleceń starosty w sprawach administracyjnych oświaty rolniczej.

§ 4.

a) Wydział Oświaty Rolniczej (Znak Osw. Rol.) załatwia sprawy dotychczasowego Wydziału Oświaty Rolniczej przy Wojewódzkim Urzędzie Ziemskim, a w szczególności: osobowe personelu nauczycielskiego szkół gospodarstwa wiejskiego; rachunkowo - budżetowe i gospodarcze szkół średnich, powiatowych, gminnych i wychowania społecznego oraz uniwersytetów ludowych; bibiotek i świetlic szkolnych; pozaszkolnej oświaty rolniczej młodzieży i dorosłych; przysposobienia rolniczego i wojskowego młodzieży; filmu i radia; sprawy związane z organizowaniem, zakładaniem i wyposażeniem szkół gospodarstwa wiejskiego oraz z urządzeniem i zagospodarowaniem ośrodków szkolnych.

Wydział ten dzieli się na 3 oddziały i Inspektorat Przysposobienia Rolniczego i Wojskowego, a mianowicie:

Oddział Administracji Szkolnictwa Rolniczego (Znak Adm. Osw. Rol.) załatwia sprawy: osobowe personelu nauczycielskiego szkół gospodarstwa wiejskiego; sprawy rachunkowo-budżetowe i gospodarcze szkół gospodarstwa wiejskiego.

Oddział Średnich Szkół Gospodarstwa Wiejskiego (Znak Szk. Osw. Rol.) załatwia sprawy średnich i powiatowych szkół gospodarstwa wiejskiego, szkół wychowania społecznego i uniwersytetów ludowych, świetlic szkolnych, bibliotek szkolnych, filmu, radia oraz kształcenia nauczycieli i instruktorów.

Oddział Urządzenia Szkół i Zagospodarowania Ośrodków Szkolnych (Znak U. Osw. Rol.) załatwia sprawy, związane z organizowaniem, zakładaniem i wyposażeniem szkół gospodarstwa wiejskiego oraz z urządzeniem i zagospodarowaniem ośrodków szkolnych.

Inspektorat Powszechnej Oświaty Rolniczej i Przysposobienia Rolniczego i Wojskowego (Znak P. R. W.) załatwia sprawy gminnych szkół rolniczych, rolniczej oświaty pozaszkolnej dla dorosłych i młodzieży (przysposobienia rolniczego) i przysposobienia wojskowego.

Zakres działania powiatowego innspektora oświaty rolniczej obejmuje sprawy, związane z organizowaniem, zakładaniem i wyposażeniem gminnych szkół rolniczych, sprawy urządzenia i zagospodarowania ośrodków dla gminnych szkół rolniczych oraz sprawy rolniczej oświaty pozaszkolnej młodzieży i dorosłych (przysposobienia rolniczego) i przysposobienia wojskowego.

Jeżeli Kierownikiem Przysposobienia Rolniczego i Wojskowego (P. R. W.) w Starostwie jest instruktor Przysposobienia Rolniczego Związku Samopomocy Chłopskiej — wówczas powiatowy inspektor oświaty rolniczej współpracuje ściśle ze wspomnianym kierownikiem w zakresie P. R. W.

§ 5.

Wojewodowie przystąpią niezwłocznie do opracowania projektów zarządzeń, regulujących wewnętrzną organizację wydziałów oświaty rolniczej i obejmujących szczegółowy podział czynności, t. j.:

a) wyliczenie wszystkich kategorii spraw należących do zakresu działania poszczególnych jednostek organizacyjnych;
b) ustalenie zakresu aprobaty wojewody (wicewojewody), kierownika Działu Rolnictwa i Reform Rolnych, naczelnika wydziału i kierowników oddziałów.

Przygotowane w podany wyżej sposób projekty oraz wykazy liczbowe i imienne obsady osobowej wydziału oświaty rolniczej z podziałem na urzędników fachowych i kancelaryjnych, należy przedłożyć w terminie do dnia 31 lipca 1947 r. Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych.

Po wyrażeniu przeze mnie, w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, a odnośnie obszaru Ziem Odzyskanych, w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych, zgody na projekty zarządzeń, wydadzą je wojewodowie, jako zarządzenia uzupełniające statuty organizacyjne urzędów wojewódzkich.

§ 6.

Do czasu wydania zarządzeń, w myśl ustępu ostatniego poprzedniego paragrafu, wprowadzą wojewodowie projekty zarządzeń w życie, nie ogłaszając ich w Dziennikach Wojewódzkich.

§ 7.

a) Przepisy § 5 niniejszego zarządzenia stosują się odpowiednio do powiatowych inspektorów oświaty rolniczej z tym, że w zależności od miejscowych potrzeb, powiatowy inspektor oświaty rolniczej obejmować może jeden lub więcej powiatów. W tym ostatnim przypadku powiatowy inspektor oświaty rolniczej podlega pod względem osobowym staroście powiatowemu, na terenie którego ma siedzibę, zaś służbowo każdemu z właściwych starostów.

b) Projekty zarządzeń, dotyczących powiatowych inspektorów oświaty rolniczej, oraz wykazy liczbowe i imienne obsady personalnej należy przedłożyć Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych w 4-ch egzemplarzach również w terminie do dnia 31 lipca 1947 r. jednocześnie z projektami, dotyczącymi wydziału oświaty rolniczej.

Po wyrażeniu przeze mnie zgody na wspomniane projekty, wydadzą je wojewodowie, jako zarządzenia uzupełniające organizację starostw.

c) Do czasu wydania zarządzeń w myśl ustępu poprzedniego, wprowadzą wojewodowie projekty tych zarządzeń w życie, jako zarządzenia tymczasowe, nie ogłaszając ich w Dziennikach Wojewódzkich.

§ 8.

Do czasu unormowania stosunku służbowego:

a) dotychczasowi naczelnicy wydziałów oświaty rolniczej przy wojewódzkich urzędach ziemskich pełnić będą obowiązki naczelników wydziałów oświaty rolniczej w urzędach wojewódzkich;

b) dotychczasowi inspektorzy (podinspektorzy, instruktorzy) oświaty rolniczej przy powiatowych urzędach ziemskich pełnić będą obowiązki powiatowych inspektorów oświaty rolniczej.

Pozostali funkcjonariusze i pracownicy kontraktowi administracyjni przechodzą do służby w urzędach wojewódzkich i starostwach z tym, że funkcjonariusze i pracownicy kontraktowi, pełniący służbę kancelaryjną oraz funkcjonariusze i pracownicy niżsi, z wyjątkiem kierowców samochodowych, przechodzą w granicach ogólnych etatów i kredytów urzędów wojewódzkich na etat i budżet Ministerstwa Administracji Publicznej, a na obszarze Ziem Odzyskanych, na etat i budżet Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

Zachodząca w związku z nową organizacją agend oświaty rolniczej w urzędach wojewódzkich i starostwach potrzeba wydania nowych pism nominacyjnych dla personelu, zatrudnionego w tych agendach, zostanie uregulowana odrębnym zarządzeniem.

§ 9.

Wydziały oświaty rolniczej posługują się pieczęcią okrągłą urzędów wojewódzkich, powiatowi inspektorzy oświaty rolniczej — pieczęcią okrągłą starostw.

§ 10.

Wszystkie pisma, wychodzące z wydziałów oświaty rolniczej oraz od powiatowych inspektorów oświaty rolniczej, których nie podpisuje osobiście wojewoda względnie starosta, winny mieć nagłówki:

1. Urząd Wojewódzki . . . .
   Dział Rolnictwa i Reform Rolnych . . .
   Wydział Oświaty Rolniczej.
2. Starostwo Powiatowe . . . .
   Powiatowy Inspektor Oświaty Rolniczej.

W wypadkach, w których powiatowy inspektor oświaty rolniczej obsługiwać będzie więcej niż jeden powiat, pisma wychodzące od tego inspektora, a nie podpisywane osobiście przez starostę, winny nosić nagłówki tego starostwa, którego dotyczy dana sprawa.

§ 11.

We wszystkich sprawach nie wymienionych w niniejszym zarządzeniu mają odpowiednie zastosowanie przepisy zarządzenia Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych z dnia 24 stycznia 1947 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 12.VIII. 1946 r. o zespoleniu urzędów ziemskich z władzami administracji ogólnej.

Minister:

J. Dąb-Kocioł

OKÓLNIK Nr 2

z dnia 18 czerwca 1947 r.

(Nr EK V-7/63)

w sprawie obsługi traktorów.

Jednym z najgłówniejszych powodów szybkiego psucia się traktorów jest zła obsługa ich w czasie eksploatacji.

Ponieważ traktorów mamy bardzo mało, trzeba w jak najszybszym czasie zapewnić im obsługę fachową.

Pomiędzy traktorzystami, obsługującymi obecnie traktory, jest bardzo wielu takich, którzy nie kończyli żadnych kursów przygotowawczych.

Pragnąc zapobiedz marnowaniu traktorów przez niewykwalifikowanych kierowców, zarządzam co następuje:

1) Zarząd Centralny Technicznej Obsługi Rolnictwa — Przedsiębiorstwo Państwowe poleci swemu Centrum Wyszkolenia Poznań-Golęcin przeprowadzenie weryfikacji wszystkich kierowców traktorowych przez utworzenie komisji egzaminacyjnych przy następujących punktach szkoleniowych Technicznej Obsługi Rolnictwa:

Giżycko	— woj. Olsztyńskie
Pruszcz	— „ Gdańskie
Lębork	— „ „
Ełk	— „ Białostockie
Gorzów	— Ziemia Lubuska
Z. Góra	— „ „
Wałcz	— woj. Szczecińskie
Przeworsk	— „ Rzeszowskie
Komprachcice	— „ Śląsko-Dąbrowskie
Raciborz	— „ „
Centrum Wyszkolenia Technicznego Obsługi Rolnictwa	— Poznań-Golęcin.

2) Komisje egzaminacyjne rozpoczną pracę od dnia 1 lipca 1947 r. i będą miały za zadanie teoretyczne i praktyczne przeegzaminowanie wszystkich kierowców przysłanych z majątków państwowych (Państwowe Nieruchomości Ziemskie, Państwowe Zakłady Hodowli Roślin i innych) oraz Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej, Spółdzielni Osadniczo-Parcelacyjnych i t. p.

Egzamin teoretyczny winien obejmować zakres wiadomości w ramach programu dla szkolenia traktorzystów, opracowanego przez Centrum Wyszkolenia Technicznej Obsługi Rolnictwa, dla kierowców traktorowych kategorii II i III, i w ramach programu brygadzistów dla starszych kierowców traktorowych I kategorii.

Egzamin praktyczny winien wykazać znajomość kierowania traktorem przy robotach polowych, obsługę i obserwację traktora oraz znajomość i umiejętność obsługi maszyn i narzędzi rolniczych towarzyszących.

3) Komisje egzaminacyjne winny się posługiwać przy przeprowadzaniu egzaminów materiałem pomocniczym nadesłanym przez majątki państwowe (Państwowe Nieruchomości Ziemskie i inne), jak również Spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej i t. p., a zawierającym:

a. od kiedy egzaminowany pracuje jako kierowca traktora,
b. jakie umie obsługiwać traktory,
c. obowiązkowość,
d. dbałość o sprzęt,
e. ogólna opinia przełożonego o egzaminowanym.

Każdy zgłaszający się do egzaminu winien przywieźć ze sobą 1 fotografię, na odwrocie której winny być wypisane: nazwisko i imię, data i miejsce urodzenia oraz miejsce pracy wzgl. adres instytucji, w której pracuje.

4) Komisja egzaminacyjna dzieli egzaminowanych na trzy kategorie:

a. kierowca traktorowy III kategorii, posiadający dostateczne wiadomości w zakresie programu, ustalonego przez Centrum Wyszkolenia Technicznej Obsługi Rolnictwa, posiadający pod-

stawy praktyczne do obsługi traktora, jednak nie posiadający dłuższej praktyki wzgl. ze względu na przyrodzoną nieudolność i cechy charakteru pomimo dłuższej praktyki, nie mogący pracować samodzielnie.

Kierowca traktorowy III kategorii będzie mógł obsługiwać traktor tylko w zespole pod nadzorem starszego kierowcy traktorowego.

b. kierowca traktorowy II kategorii, posiadający wiadomości teoretyczne jak wyżej, lecz praktykę prowadzenia i obsługiwania traktoru przynajmniej przez jeden sezon oraz cechy charakteru zezwalające na samodzielne prowadzenie i obsługiwanie traktoru jak i maszyn towarzyszących.

c. kierowca traktorowy I kategorii, inaczej starszy kierowca traktorowy (dawny brygadzista) winien posiadać wiadomości teoretyczne w zakresie programu ustalonego przez Centrum Wyszkolenia, doświadczenie samodzielnej pracy w obsłudze traktora przynajmniej dwuletnie oraz cechy charakteru kwalifikujące go na kierownika brygady traktorowej.

Kadydaci, których komisja egzaminacyjna uzna za niezdolnych do otrzymania karty kierowcy III kategorii podzieleni będą przez komisję na dwie grupy:

a. pomocników kierowców traktorowych, którzy muszą uzupełnić swe wiadomości i wtedy będą dopuszczeni do powtórnego egzaminu,

b. ostatecznie zdyskwalifikowanych ze względu na wrodzoną nieudolność w tym kierunku lub też ujemne cechy charakteru.

5) Rezultaty egzaminu winny być ujęte protokólarnie. Protokóły winny być przesłane do Centrum Wyszkolenia, które na tej podstawie wystawi karty odpowiedniej kategorii kierowcy traktorowego według ustalonego wzoru.

Równocześnie Centrum Wyszkolenia zaprowadzi odpowiednią ewidencję kierowców traktorowych.

6) Prawa jazdy upoważniające do prowadzenia traktorów po drogach publicznych wydawane są przez Urzędy Wojewódzkie — Wydziały Motoryzacji i dlatego kierowca traktorowy, który będzie wykonywał prace transportowe, niezależnie od karty kierowcy traktorowego, wydanej przez Centrum Wyszkolenia, a upoważniającej go tylko do prac rolniczych winien posiadać prawo jazdy wydane przez odpowiedni Urząd Wojewódzki, Wydział Motoryzacji.

7) Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i jednego członka. Do komisji egzaminacyjnej może wejść jako delegat przedstawiciel Zarządu Państwowych Nieruchomości Ziemskich lub też innej instytucji.

8) Kandydaci na kierowców traktorowych przybywający na egzamin ponoszą koszt utrzymania i zakwaterowania sami. W związku z tym komisja egzaminacyjna winną prowadzać swoją pracę tak, aby w ciągu jednego dnia załatwić przybyłych.

9) Za każdego egzaminowanego komisja egzaminacyjna otrzyma 100 zł (t. j. 50 zł dla każdego z komisji egzaminacyjnej).

Minister:

J. Dąb-Kocioł

82

PISMO OKÓLNE

z dnia 2 lipca 1947 r.

(Nr Wet./2-I-3/65)

w sprawie zwalczania zarazy stadniczej.

W wyniku konferencji, odbytej dnia 19.VI. 1947 r. w sprawie zwalczania zarazy stadniczej oraz inspekcji na poszczególnych terenach kraju uważam, że zagadnienie zwalczania tej zarazy stanowi nadal najważniejszy problem dla państwowej służby weterynaryjnej oraz, że wszelkie niedociągnięcia w akcji zwalczania, jako też niewykonywanie w całości otrzymywanych zarządzeń grożą poważnymi stratami dla hodowli koni.

W związku z tym oraz w ślad za zarządzeniem moim z dnia 19.IX. 1946 r. Nr Wet/2-16/54 zarządzam:

1. prowadzić w dalszym ciągu jak najszerszą propagandę akcji zwalczania zarazy stadniczej (afisze, artykuły w miejscowej

prasie, odczyty, pogadanki, radio i duchowieństwo),
2. przebadać wszystkie klacze, a to w związku z ukończeniem okresu kopulacyjnego,
3. zaprowadzić we wszystkich powiatach stałe księgi ewidencyjne, ujmujące ogiery licencjonowane, prywatne oraz państwowe, jak również klacze chore, podejrzane o chorobę i zarażenie się. Księgi te mają ujmować numer porządkowy, imię i nazwisko posiadacza, dokładny opis zwierzęcia, daty badań klinicznych, pobierania prób krwi i wyniki badań serologicznych, bakteriologicznych oraz zmiany ewidencyjne,
4. odnawiać co pewien czas znaki „Z. S." u koni oznakowanych,
5. prowadzić ewidencję klaczy w punktach izolacyjnych według wzoru podanego w pkt. 3,
6. przeprowadzić malleinizację koni w punktach izolacyjnych dla koni chorych na zarazę stadniczą,
7. w punktach izolacyjnych leczyć konie jedną metodą, tj. Neosalvarsanem ściśle według instrukcji z dnia 21.III. 1947 r. Nr Wet. 2-I-3/42. W przypadku braku Neosalvarsanu Ministerstwo zezwala na stosowanine innych środków każdorazowo w porozumieniu z Ministerstwem.
8. w punktach izolacyjnych badać konie klinicznie, serologicznie i bakteriologicznie co 2 miesiące,
9. wszystkie wnętry poddać trzebieniu przez lekarzy specjalistów, a koszty związane ich przyjazdem (diety, koszty podróży) pokryć z dz. II § 17,
10. przedstawiać wnioski do Ministerstwa o nagrodę w wysokości wartości konia w razie upadku wnętra w następstwie trzebienia dokonanego przez specjalistów,
11. urządzić we wrześniu ponowny kurs dla powiatowych lekarzy wet. w sprawie zwalczania zarazy stadniczej i koszty pokryć z urzędu.

Równocześnie przesyła się jednolity wzór zarządzenia wydanego przez Starostwo Powiatowe w celu zwalczania zarazy stadniczej.

w/z Minister:

St. Tkaczow

Załącznik:

Starostwo Powiatowe . . . . .
Nr Wet. . . . .

Sprawa: zarządzenie w celu zwalczania zarazy stadniczej.

. . . . . . dn. . . . . . 194 .

Do

. . . .

w . . . . . .

Na skutek stwierdzenia w . . . .
(miejscowość)
zarazy — podejrzenia *) o zarazę stadniczą na zasadzie art. 2, 4, 25, 26, 59, 60, 61 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), zmienionego ustawą z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 229) oraz §§ 275—290 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 167)

zarządza się co następuje:

1. za zapowietrzon. . . uznaje się zagrod.

. . . . folwark . . . . . .

. . . .

(podać nazwę zagrody, folwarku)

2. Zabrania się . . . .
(wymienić miejscowość)
a) chorych i podejrzanych o zarazę stadniczą ogierów trzymać w jednym pomieszczeniu lub sprzęgać z klaczami niepodejrzanymi, a chorych i podejrzanych o zarazę stadniczą klaczy z ogierami niepodejrzanymi;
b) chorych i podejrzanych o zarazę stadniczą koni wypuszczać na wspólne pastwiska lub dopuszczać do wspólnych wodopoi;
c) przeprowadzać (przewozić) chorych i podejrzanych o zarazę stadniczą koni do innej zagrody lub miejscowości bez uprzedniego zezwolenia Starosty;
d) ogiera, klaczy *) . . . .
(dokładny opis)
. . . .
. . . .
. . . . dopuszczać do stanowienia.
3. Obowiązuje:
a) ogiery, klacze *) . . . .
(dokładny opis)
. . . .
. . . .
podlegają urzędowemu badaniu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego w dwumiesięcznych odstępach czasu,

*) niepotrzebne skreślić.

b) trzebienie ogierów może być dokonywane tylko przez lekarzy weterynaryjnych,
c) posiadacz koni podejrzanych o zarażenie się winien o wystąpieniu objawów, wzbudzających podejrzenie o zarazę stadniczą (zmiany w narządach płciowych, talarowate obrzmienia skóry, porażenia lub bezwład kończyn, zadu, warg, znaczne pogorszenie stanu odżywiania), natychmiast powiadomić Starostę.

4. Oczyszczenie i odkażenie wykonać wedle załączonego zarządzenia.

Nieprzestrzeganie powyższych zarządzeń, jak również wszelkich innych, wydanych ustnie lub pisemnie zarządzeń państwowego lekarza weterynaryjnego pociąga za sobą zastosowanie na winnych przekroczenia kar przewidzianych w art. 98 powołanego rozporządzenia Prez. Rzeczp. z dnia 22 sierpnia 1927 r., tj. aresztu do sześciu tygodni i grzywny do 10.000 zł, albo skierowania sprawy do Komisji Specjalnej na zasadzie dekretu z dnia 16-go listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 302) o szkodnictwie gospodarczym.

Potwierdzam odbiór   Za Starostę

. . . .

(podpis właściciela)   Powiatowy Lekarz Wet.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy i Informacji. Pokój 107. Tel. 887-84 Cena zł. 20

Konto P. K. O. I — 1888. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Drukarnia Państwowa Nr 1 w Warszawie. Zam. 2563